

**Verzameling
Verhalen 7**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het zevende verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Een concert om nooit te vergeten.

Na verkrijgen van gratis toegangskaarten, werd het een bijzondere dag om nooit te vergeten.

Elftal.

Bijzondere kijk op een voetbalelftal.

Flip de beer.

Hoe een schoolbeer een bijzondere vakantie kreeg.

Grote broer.

We kijken op naar het belangrijkste dorp van de gemeente, maar verhoudingsgewijs doen we het niet slechter.

Hans en Grietje.

Bekend sprookje herschreven naar Haarlese begrippen.

Wens je veel leesplezier.

Een concert om nooit te vergeten.

Het zou een spannende dag worden. Weken terug hebben we al kaartjes weten te bemachtigen voor een groot gratis evenement. Overdag de strandrace met hun crossmotoren en 's avonds een gratis optreden van de Golden Earring op een enorm podium op het Scheveningse strand. Zonder kaartje kan je er niet naar toe. Het is een van de eerste grote concerten die ik bezocht heb in mijn leven. Vele andere zijn er daarna gevolgd.

Eerst met de auto met ons vieren richting Scheveningen gereden. Een parkeerplek vinden rondom het centrum is al heel wat, maar je auto vanavond in het donker terug kunnen vinden is ook een ding. We vinden een plek waar we de auto kwijt kunnen en lopen richting het centrum en de pier. In de verte zie je de stofwolken van de strandraces. Daar komen we niet voor. Samen maken we er een leuk dagje uit van.

Ruim een uur van tevoren voor het optreden, lopen we richting de containers met hekken, die ons nu nog tegenhouden voor het concert. Al snel wordt het drukker en drukker. Hekken gaan mondjesmaat open

en in groepen mag je op door tot het volgende hek, anders is de chaos te groot. Na dit een paar keer herhaald te hebben, gaat het laatste hek open en wordt er gesprint naar het grote podium op nu nog een groot stuk leeg strand.

Roadies zijn nog bezig met de laatste voorbereidingen voor het afstellen van de diverse muziekinstrumenten. Dan is het eindelijk zover. De Golden Earring komt op en zingen hun eerste song. In de voorste regionen zingen we luidkeels alle hits mee. Wat een geweldige sfeer.

Na het concert wordt de auto opgezocht en de terugreis in het donker aanvaard. Moe maar voldaan komen we ruim na middernacht thuis.

Wel raar om de volgende dag op de radio te horen, dat er 150.000 mensen dit concert hebben gevolgd op het strand en wij stonden daar mooi vooraan.

Indrukwekkend dag was het en zal dit concert nooit vergeten.

Eftal

doelbewust
nul houden
is het motto
verspert graag de weg
keeper

is
laatste man
ruimt alles op
wat niet voor de keeper is
stopper

stopt
de spits
van de tegenpartij
voordat die gevaarlijk wordt
voorstopper

rechtsbuiten
van tegenstander
proberen tegen houden
mag geen voorzet geven
linksback

gevaar
schuilt soms
in kleine dingen
bal moet naar voren
rechtsback

de
echt regisseur
in het midden
spil van het veld
middenvelder

aan
de rechterkant
half er tussenin
rush langs de lijn
rechtshalf

gevreesd
zijn de
uit de hand
ingooiballen voor de goal
linkshalf

steevast
pingelen langs
zijn vaste bewaker
met voorzet voor doel
linksbuiten

poging
tot inkoppen
schieten of glijden
om score te vergroten
spits

bij
tweede paal
gemiste kans benutten
als spits gefaald heeft
rechtsbuiten

denkend
als allesweter
volgens eigen plan
alleen winnende hebben gelijk
coach

volgende
keer beter
zonder enkele speelminuten
koukleumen op de bank
reservespelers

juichen
bij scoren
vooral bij winnende
tevreden gaan ze huiswaarts
publiek

Flip de beer!!

Wat een feest.... Vandaag is de herfstvakantie begonnen en ik mag alweer mee met een kindje uit groep 1-2-a!! Vandaag is het de beurt van Loïs....en omdat het herfstvakantie is mag ik deze keer een beetje langer blijven logeren.....dat is spannend!!

Loïs draagt me in mijn mandje helemaal zelf naar huis. Onderweg verteld ze van alles! Ze verteld dat we gaan logeren bij oma Annie en opa Joop. Maar we gaan ook nog naar oma Jose en opa Martin! De papa van Loïs gaat een paar daagjes weg voor zijn werk. Helemaal met het vliegtuig naar Amerika!

Ook verteld Loïs dat er een baby in de buik van haar mama zit....ze wordt grote zus!

Vrijdagavond komt Michelle logeren. Michelle is een soort zus van Loïs. Ze komt om de drie weken een weekend bij ons "wonen". Met ons alle kijken we gezellig naar The Voice... (behalve Loïs want die valt op de bank lekker in slaap met mij in haar armen)

Zaterdag bak ik samen met Loïs en Michelle heerlijke

cup cakes. Jammie... ze zijn me toch lekker!! Die lust ik wel iedere dag.

Zondag mag Loïs onverwachts mee met opa Martin en oma Jose naar een feestje! Ik moet thuis blijven want oma Jose is bang dat ze me anders kwijt raakt! Maar Loïs verteld als ze terug is dat ze het hééééél leuk heeft gehad.

Maandag pakt de mama van Loïs alle tassen in voor het grote logeerfeest. Loïs en ik kijken gezellig tv, kleuren lekker aan de grote tafel, we spelen met Barbie. En doen nog veel meer gezellige dingen samen. Als het avond wordt, zegt de mama van Loïs dat ik me netjes moet gaan maken, want we gaan uit eten. Wat spannend.....ik mag mee naar Zelhem! En we eten lekker Chinees! Jammie jammie, wat was dat lekker zeg. Samen met Loïs heb ik tongfilet gegeten.

Dinsdagochtend komen opa opa Joep en oma oma Maria (opa en oma van de mama van Loïs) even op mij en Loïs oppassen. De papa en mama van Loïs moeten naar het ziekenhuis en gaan even kijken naar de baby in de buik van Loïs mama. Terwijl we lekker buiten spelen begint Loïs opeens hééééél erg hard te

schreeuwen! Opa opa Joep weet niet wat er aan de hand is en komt snel aangerend. Loïs is heel erg bang, want er zit een.....KIKKER!! Een hele grote kikker bij haar speelhuis! Gelukkig haalt opa opa Joep hem weg en kunnen we daarna weer verder spelen!

Dinsdagmiddag rijden we (Loïs, ik met papa Peter en mama Mellissa) naar Aalsmeer, want daar wonen opa Joop en Oma Annie! Oma Annie vind het heel leuk dat ik er ook bij ben! Dinsdagavond gaan we vroeg naar bed, want we zijn zo moe allebei.

Woensdag ga ik eerst samen met Loïs, mama Mellissa en oma Annie boodschappen doen. Ik mag in het karretje zitten en Loïs duwt mij. Samen pakken we de spulletjes die we nodig hebben en dan rijden we weer terug naar het huis van oma Annie. Daarna gaan we naar Silversand om met ons alle wat te eten. Loïs en ik mochten lekker frietjes eten! Daarna nog even samen naar het winkelcentrum om nog wat spulletjes te halen voor papa Peter. In de avond komt Sven! Sven is een vriend van papa Peter en gaat ook mee naar Amerika. Maar Loïs en ik zijn zo moe. We vallen op de bank in slaap...

Donderdag... het is nog heel vroeg. Papa Peter gaat vandaag weg! Mama brengt hem even naar Schiphol. Loïs en ik blijven even bij oma Annie. We geven papa Peter nog een hele dikke knuffel.

In de ochtend rijden we samen naar Hoofddorp daar gaan we lekker samen winkelen! Loïs moet nog nieuwe winterkleding hebben en ik mag helpen uitzoeken.

Na de hele middag winkelen, eten we lekker andijviestamppot bij opa en oma! Loïs gaat daarna nog lekker in bad. Ik mag kijken want ik wil niet in bad vandaag. Na het bad krijgen we nog een lekker chocolade ei met een verrassing er in, maar daarna moeten we wel de tandjes poetsen en naar bed.

Vrijdag maken we een hele lange reis. We gaan vanuit Aalsmeer naar Haarle toe! Daar wonen opa Martin en oma Jose. Maar we komen in de file, dus het duurt héééél lang voor we er zijn.

We halen na het lange rijden oma Jose op bij het hotel, waar ze werkt en dan rijden we samen naar opa Martin toe. We drinken gezellig een kopje thee en ik speel samen met Loïs en opa Martin. Na het eten halen we een nieuw konijnenhok voor Bobo, het

konijn bij ons thuis. Ook doen we nog een paar boodschapjes. We willen wel iets lekkers halen, want Loïs en ik mogen vanavond wat langer opblijven en een stukje van the Voice kijken!

Na een stukje The Voice kijken gaan we lekker slapen..., want Loïs is een klein beetje ziek geworden vandaag...

Zaterdag is Loïs nog steeds een beetje ziek....maar ze gaat toch met mij en oma Jose boodschappen halen. Mama Mellissa is er vanmiddag niet. Die is met een paar vriendinnen op pad. Maar dat vinden we helemaal niet erg, dan zijn we lekker alleen bij oma en opa!

In de middag ga ik gezellig mee naar het bos. We hebben heerlijk gewandeld. Ook hebben we paddenstoelen gezien en sporen gezocht in het bos.....we zagen sporen van een paard en een hond.

Rond etenstijd is ook mama Mellissa weer thuis. We eten gezellig met ons allen en daarna gaat Loïs even douchen, terwijl ik beneden op de bank blijf zitten bij

opa Martin.

Ik ga samen met Lois op tijd slapen, want we zijn moe.
Morgen rijden we weer naar huis en dan is ook de
herfstvakantie afgelopen en is het tijd om weer terug
naar school te gaan.....lieve Loïs bedankt voor het
logeren....tot de volgende keer!

XXX Flip de beer.

Grote broer.

We kijken regelmatig op naar Nijverdal, waar de dingen moeten worden geregeld voor ons zelf of voor het dorp. Altijd die berg weer over, klinkt het dan zuchtend.

Maar als je goed na gaat, doen wij het hier nog niet eens zo slecht. Als ik de cijfers een beetje af rond, dan is Nijverdal tien keer zo groot als Haarle. Mee eens?

Denk maar niet dat Nijverdal ook jaloers naar Haarle kijkt. Jarenlang hadden wij alleen een spoortunnel. De laatste decennia zijn dat er vijf geworden, dus kon Nijverdal niet achter blijven en heeft nu zijn Twente Salland tunnel. Die dan ook nog eens regelmatig dicht moet voor onderhoud.

Haarle heeft een vliegveld. In Nijverdal kan je alleen maar modelvliegen.

Parkeren is geen probleem. We hebben zelfs geen blauwe zone nodig, laat staan betaald parkeren. Om maar enkele dingen te noemen.

Qua verenigingen doen we ook niet onder voor de burens. Indrukwekkend en voor elk wat wils. Sterker nog, er zijn zelfs enkelen die er de berg voor over

komen. Een die hier is gaan wonen, hebben we zelfs prins carnaval gemaakt. Naast het presteren is het vaak gezelligheid troef. Dat is ook een stukje kracht van Haarle. In de derde helft worden soms nieuwe ideeën geboren en uitgewerkt. Vrijwilligers worden gezocht en voor een kratje bier regel je gemakkelijk vervoer of transport van onderdelen voor een (nieuw) te organiserend evenement. Daar hebben wij geen bruisende dorpsnaam voor nodig.

Noaberschap is wat telt, dat is wat we met de paplepel ingegoten hebben gekregen. Samen zijn en de samen(be)leving is de kracht. Daardoor kunnen we overleven en sterker uit de strijd komen. Dit doen we in ons dorp al eeuwenlang en langer dat Nijverdal bestaansrecht heeft.

Dus groter is niet altijd beter. Bedenk of kijk maar eens wat de mogelijkheden zijn met wat je wilt. Wie zaait zal oogsten en met een beetje boerenverstand komen we vaak verder dan bureaucraten denken. We leggen niet gelijk alle kaarten op tafel, want de boer is troef.

Hans en Grietje.

Aan de rand van het dorp tegen het Haarlese bos, staat een witte boerderij. Daar woont Harm Arfman met zijn kinderen Hans en Grietje. Zijn vrouw is enkele jaren overleden, nadat ze korte tijd opgenomen was in het psychiatrisch ziekenhuis 'het Franciscushof'. Ze had last van stemmen in haar hoofd. Deze ziekte heeft bij haar er dan ook voor gezorgd, dat ze door zelfdoding aan haar einde is gekomen.

Huishoudster Anneke zorgt nu voor de kinderen, als Harm met zijn schapen de hei op is. Hij is de plaatselijke schaapherder en zorgt er voor dat zijn schapen de grassen tussen de hei weg gevreten, zodat de hei weer rijkelijk kan bloeien. Dit gebeuren is te zien op de Haarlese berg en de Koningsbelten. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat kan je hem daar vinden. Als de schapen grazen, zit hij op een van de vele bankjes, die de omgeving rijk is. Naast hem liggen dan de Border Collies Bart en Bas te wachten op zijn volgende commando. Mensen die hem passeren, groeten Harm als bekende of maken even een kort praatje over zijn vak. Voor kinderen heeft hij een zwak. Hen vertelt hij graag een van zijn vele mopjes of doet een van zijn goocheltruckjes. Meestal zijn deze gemaakt van eigen

fabricaat. Hierdoor kom ik eigenlijk bij het verhaal wat ik jullie wil vertellen.

Zoals wel vaker speel ik met Hans op woensdagmiddag in het bos. We hebben een mooie open plek gevonden in een van de sparrenbossen. We zitten daar mooi uit de wind en hebben daar ons eigen hut gebouwd. Ook mogen Hans en ik graag in oude bomen klimmen. Al is het alleen maar voor het vergezicht, die je daar hebt boven op de berg. Vandaag hebben Hans en ik, Grietje mee genomen. Ze mag onze afgebouwde hut bewonderen en met ons mee spelen op de open plek.

Binnen een afgesproken afgezette baken spelen we eerst verstoppetje. Wat later doen we het spel 'land veroveren'. Met een zakmes van Hans, teken ik ongeveer een vierkant van een meter uit in het zand. Om toerbeurt mogen we binnen het vak het zakmes op de grond werpen. Blijft het met de punt in het zand staan, dan mag je in het verlengde tot de randen van het vierkant een streep trekken. Zo mag de eerste die dit lukt, bepalen welk deel aan hem of haar wordt toegewezen. Je kan zelf land verliezen, maar ook toevoegen van een ander. Zo speel je net zo lang tot je stopt. Wie het meeste land heeft veroverd, die wint.

Zo vliegen de uren van die middag voorbij. Hans, Grietje en ik niet door, dat het langzaam aan mistig is geworden. Zo gingen we op in dit spel. Hier tussen de bomen gaat het nog wel, maar daarbuiten daalde de mist als een dichte deken over het open heideveld. Het begint nu ook wat te schemeren en dat is meestal het teken voor ons om terug naar huis te gaan.

“We moeten naar huis”, zegt Hans dan ook als eerste. “Het wordt straks zo donker en dan moeten we al thuis zijn”.

“Laten we dan snel gaan”, roept Grietje en trekt het zakmes uit het zand, veegt het schoon aan haar broek en klapt deze vervolgens dicht. Ook de meegepakte lege waterfles wordt niet vergeten. Buiten het sparrenbos merken we pas hoe mistig het is geworden. We zien nauwelijks een hand voor onze ogen.

Voorzichtig lopen we het bospad af. Bij de eerste splitsing krijgen Hans en Grietje al een meningsverschil.

“Volgens mij moeten we hier links”, zegt Grietje.

“Nee hoor, we moeten hier rechts”, antwoord Hans resoluut.

“Weet je het zeker”, vraag ik nog? Want ook ik twijfel. Rechts is zijn korte antwoord, maar ik hoor ook een twijfel in zijn stem. Het duurt dan ook niet lang of we

lopen verkeerd en zijn de weg kwijt. Wat nu??? Terug lopen lijkt de enigste optie.

“Auw”, roept Grietje opeens verschrikt en grijpt naar zijn enkel. Grietje is in een konijnenhol gestapt en heeft haar enkel verzwikt. Hans en ik bekijken de snel zwellende enkel, nadat Grietje haar schoen en sok heeft uit gedaan.

“Daar kan ze niet ver op lopen”, is al snel mijn conclusie.

“Wat doen we nu”, vraagt Grietje met een snik in haar stem. De tranen staan in haar ogen van de pijn en het lijkt alsof ze elk moment kan gaan huilen.

“We moeten in ieder geval bij elkaar blijven”, zegt Hans resoluut. “Vader komt ons vast wel zoeken”.

Harm komt de keuken binnen en ziet de dampende pannen op tafel staan. De hele dag in de buitenlucht heeft hem hongerig gemaakt. Anneke staat voor het raam naar buiten te kijken. Het wordt al vroeg donker door de mist.

“Zijn de kinderen nog niet binnen”, vraagt Harm? Hij ziet een nee knikkende Anneke, die een zucht van onrust laat ontsnappen.

“Ze zullen zo wel komen. Kom we beginnen al vast. Straks wil ik nog even bij de schapen kijken, want

volgens mij moeten er nog wat lammeren vannacht.” En Harm scheidt zijn bord vol. Ook Anneke begint aan de warme maaltijd. Na het eten verdwijnt Harm in de schuur en blijft Anneke achter in de keuken. Ze maakt een begin met de afwas, maar tuurt ook regelmatig naar buiten, waar het nu nog mistiger wordt. Zo laat zijn de kinderen anders nooit binnen. Er moet vast wat gebeurt zijn.

Er komt ook iemand aan lopen. Het is Evert Wichink, de vader van Martin. Die maakt zich ook al zorgen, als hij ziet dat zijn zoon niet bij hen is.

Harm heeft een lammetje droog gewreven met stro, nadat deze net geboren is en te drinken gezet bij de moeder. Hiervan genietend merkt hij Anneke en Evert pas op, als deze naast hem staan. Hij ziet hun bezorgde gezichten.

“Zijn de kinderen er nog niet”, vraagt Harm hoopvol tegen beter weten in?

“Nee, ze zijn er nog niet en mist wordt ook steeds dikker. Zo laat zijn ze anders nooit thuis. Ik vrees dat er wat gebeurt is.”

“Ik ga meteen naar Teun Bekkernens. Misschien kan hij als boswachter nog wat met zijn speurhond Max nog wat uit richten”. Harm en Evert gaan meteen op pad.

Max, die er duidelijk zin aan heeft aan dit extra uitje, ruikt even aan een ongewassen broek van Hans. Even later lopen ze met de hond voorop en de stormlantaarns aan, richting het sparrenbos. Harm weet dat de kinderen daar een hut hebben gebouwd. Daar trekt de Duitse herder hen ook naar toe. Als ze na tien minuten lopen aan komen, is de plek daar verlaten. Ze zien wel dat de kinderen daar gespeeld hebben, want de sporen in het zand van het spelen zijn nog vrij vers.

Dan trekt de Duitse herder Teun onverwachts bijna omver, een ander paadje in. Er is een nieuw spoor.

“Stil eens” ... roept Hans, die blijkbaar wat hoort. Grietje slikt haar laatste snik in. We horen het hijgen van een dier dat ons nadert. Dat zal toch geen vos zijn? Die zoeken de mensen normaal niet zo maar op. Of zou hij hen misschien als gemakkelijke prooi, nu het donker is geworden?

Ik kijk snel om me heen of ik een stok zie liggen. Dan kunnen we in ieder geval nog van ons af meppen.

Al kunnen we door de mist nu weinig zien, ondanks de volle maan.

Dan doemt er een hondenkop op. Het is een Duitse herder. Dan zien we Harm, Teun en Evert er bij. Gelukkig, we zijn gevonden. Grietje wordt onderzocht door Evert, die EHBO heeft, maar het valt allemaal wel mee. Grietje kan echter niet lopen en wordt gedragen door Harm. Ik mag met de lantaarn naast hem lopen. Zelfs in de mist weet Harm resoluut de weg. Het blijkt maar een klein stukje te zijn naar de boerderij. Als we dat hadden geweten. Teun wordt bedankt voor de bewezen diensten, als hij een borrel afslaat. Die komt later wel een keer. Wij schuiven snel aan tafel, al is het niet helemaal warm meer. Evert en Martin gaan ook door naar huis. Gelukkig is dit spannende avontuur goed afgelopen.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.